

—Els fan anar massa espessos— deya aqucht.

—Y 'Is llums tan mal repartits que no 'Is deixen veurcr bé—mormurava un altre.

—La Carme que no volia anarhi.....

—Qui es ell?

—Diuhen un seu cosí que ha vingut de fora.

—Y quí van ben distrets perqie 'm sembla que no vèuhen pas rés.....

—Y la RoSEi, míratela^ ab aquell quelíi seguia á Barcelona..,

—Ja li deuhen haver presentat...

Y quant la comitiva acabava de passar per un carrer, la ^cnt que no havia pogut tafanejar prou, no 's donava per satisfeta, y corria cap ¿\ un altre, agombolantse á les cantonades per tornarlo á véurer^ pera retallar més els vestits d' elles^ el posat d' ells, V efecte de tot. Pero, V estol de joyoses parelles ne prescindia, y anava seguint el seu eamí com un núvol d'alegria que solqués la vila, com una fantástica processo d' amor que anés deixant á son pas un rastre de ditxa, un perfum de vida.

Tenien rahO els mormuradors; en Rafel y la Carme no veyen á ningú^ ni s' adonaven mes que de si mateixos. Es repenjava ella deíxosament en el bras del jove, que sentíit la lleugera opressió d' aquella dolsa càrrega. Li parlava ell, y ella V escoltava ab la vista baixa, pero de tan en tan aixecava els seus hermosos ulls pera mirar al seu company.

Li contava en Rafel la seva vida, els seus jochs de criatures, quan els dos corrien emboigiís pel jardí de casa d' ella; la mort dels seus pares; la seva estada al extranger pera ferse home, allá lluny, en un iloeh desconegut, sense amichs, sense ningú... Que llavors l'havia trobada afaitar, havia vist qu' el seu cor, guardava un record profund d' aquells dies de la infantesa, que la seva hermosa imatge el perseguia constantment y res podia esborraria, ni V